

реквізити податкових повідомлень-рішень чи реквізити рішення суду.

Висновки. З вищенаведеного можна констатувати, що механізм сплати узгодженої суми грошового зобов'язання сільськогосподарськими підприємствами після закінчення процедури судо-

вого оскарження податкових повідомлень-рішень потребує вдосконалення, а тому доцільним є внесення змін до ПК України в частині визначення та встановлення граничних строків сплати узгоджених податкових зобов'язань після набуття чинності рішення суду.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про стимулювання розвитку сільського господарства на період 2001–2004 рр. : Закон України від 18 січня 2001 р. № 2238-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2238-14>.
2. Усенко Є.А. Правове регулювання процедур вирішення податкових спорів : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Є.А. Усенко ; Нац. ун-т держ. податк. служби України. – Ірпінь, 2010. – 188 с.
3. Гаврилюк Р.О. До питання про юридичну природу прав платників податків / Р.О. Гаврилюк // Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні : матер. IX Регіональної науково-практичної конференції. – Л. : Юридичний факультет ЛНУ ім. Івана Франка, 2003. – С. 192–195.
4. Кучерявенко М.П. Податкові процедури: правова природа і класифікація / М.П. Кучерявенко. – К. : Алеута; КНТ; ЦУЛ, 2009. – 460 с.
5. Податковий кодекс України: постатейний коментар : у 2 ч. / [В.В. Білоус, Л.К. Воронова, О.О. Головашевич та ін.] ; за ред. проф. М.П. Кучерявенка. – Х., 2011. – Ч. 1. – 2001. – 704 с.
6. Кодекс адміністративного судочинства України // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–37. – С. 446.
7. Про затвердження Порядку надіслання контролюючими органами податкових повідомлень-рішень платникам податків : Наказ Міністерства фінансів України від 28 грудня 2015 р. № 1204 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0124-16>.

УДК 336.711

ПОНЯТТЯ ТА ЕЛЕМЕНТИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ УКРАЇНИ

THE CONCEPT AND ELEMENTS OF THE ADMINISTRATIVE AND LEGAL STATUS OF THE NATIONAL BANK OF UKRAINE

Запотоцька О.В.,

*кандидат економічних наук,
здобувач кафедри адміністративного права і процесу
Національної академії внутрішніх справ*

У статті розкрито поняття адміністративно-правового статусу Національного банку України (далі – НБУ). Визначено види правового статусу НБУ. Запропоновано поділ структури елементів адміністративно-правового статусу НБУ. Організаційні елементи статусу – мета створення, організаційна структура, принципи, завдання, напрямки діяльності, порядок створення, реорганізації та ліквідації, наявність структурних утворень. Змістовні елементи – права, обов'язки, адміністративна відповідальність, повноваження та компетенція.

Ключові слова: статус, адміністративно-правовий статус, Національний банк України, повноваження, компетенція.

В данной научной статье раскрыто понятие административно-правового статуса Национального банка Украины (далее – НБУ). Определены виды правового статуса НБУ. Предложено разделение структуры элементов административно-правового статуса НБУ. Организационные элементы статуса – цель создания, организационная структура, принципы, задачи, направления деятельности, порядок создания, реорганизации и ликвидации, наличие структурных образований. Содержательные элементы – права, обязанности, административная ответственность, полномочия и компетенция.

Ключевые слова: статус, административно-правовой статус, Национальный банк Украины, полномочия, компетенция.

In this scientific article disclosed the concept of administrative and legal status of the National Bank of Ukraine. Identified the types of legal status of the NBU. Proposed the separation of structure elements of the administrative and legal status of the NBU. Organizational elements of status is the purpose of creation, organizational structure, principles, objectives, activities, the establishment, reorganization and liquidation, the presence of structural formations. Content elements is rights, duties, administrative responsibility, authority and competence.

Key words: status, administrative and legal status of the National Bank of Ukraine, powers, competence.

Постановка проблеми. Дослідження сутності поняття та структури адміністративно-правового статусу НБУ є складним та багатоетапним процесом, адже передбачає необхідність висвітлення особливостей функціонування НБУ в правовій системі. Водночас, розкриваючи елементи адміністративно-правового статусу НБУ, слід враховувати його особливості як центрального банку України, який відповідно до законодавства України не відноситься до жодної з гілок влади та одночасно є особливим центральним органом державного управління.

Виклад основного матеріалу. Будучи особливим суб'єктом права, НБУ з метою здійснення покладених на нього завдань, функцій та обов'язків та реалізуючи свою правоздатність, вступає в різні правовідносини з усіма суб'єктами публічної адміністрації, в тому числі й адміністративно-правові. В той же час, в залежності від змісту завдань, функцій, компетенції, повноважень та інших елементів адміністративно-правового статусу НБУ визначається специфіка його направленості та відповідно роль в функціонуванні механізму державного управління.

Традиційно в науці «Теорії держави і права» теоретиками прийнято під поняттям «статус» розуміти стан, положення, позицію у будь-якій структурі, системі [1, с. 426; 2, с. 342].

В той же час науковцями-адміністративістами поняття «статус» в загальному вигляді визначається як «... щось стабільне, основне у правовому стані суб'єкта, яке разом з правосуб'єктністю містить також певне коло основних прав і обов'язків». На підтвердження даної сентенції варто навести думку С.В. Ківалова, який стверджує, що «конкретні права й обов'язки відображають специфіку реального правового становища особи, яке пов'язано більше з наявністю тих чи інших юридичних фактів, а не з основою загального положення суб'єкта в даній правовій системі» [3, с. 70-72].

Таким чином, можемо сказати, що в залежності від обсягу та змісту прав і обов'язків суб'єкта (фізичної чи юридичної особи) визначається його роль та положення як конкретного учасника правових відносин, а також обсяг його правосуб'єктності.

І.А. Покровский зазначає, що «наявність у кожного суб'єкта правового статусу розкриває таку важливу ознаку права, як універсальність, хоча головною метою права є регулювання суспільних відносин, його регламентуючий вплив розповсюджується й на інших суб'єктів, таких як: держава, юридичні особи, органи місцевого самоврядування тощо. Здійснюючи регулятивний вплив на певні суспільні відносини, право надає їм юридичної (правової) форми, яка характеризується наявністю стійких зв'язків між правовими соціальними явищами, що, з огляду на їх важливість для суспільства, потребує правової регламентації з боку держави. Тобто в площині юридичної форми суспільні відносини отримують правову регламентацію, а суб'єкти цих відносин – відповідний статус. Статус учасників у суспільних відносинах регламентується певними соціальними нормами, не є винятком і правовий статус суб'єкта, який визначається нормами права» [4, с. 36].

Аналізуючи погляди науковців стосовно їхньої правової позиції щодо визначення поняття «статус» та відповідно поняття «правовий статус», на нашу думку, можна сказати, що статус є особливою ознакою, яка вказує на певний стан учасника суспільних відносин, який урегульований відповідними нормами права і характеризується наявністю в суб'єкта комплексу юридичних прав та обов'язків. Тобто в даному випадку ми можемо говорити про певну правоздатність та дієздатність особи.

Отже, **правовий статус** – це обсяг законодавчо визначених прав і обов'язків суб'єкта права, які визначають межі можливої й необхідної поведінки особи, а також міра юридичної відповідальності, яка настає в разі порушення вимог норм права, що визначають правовий статус.

В той же час, залежно від сфери діяльності суб'єкта права, обсягу прав та обов'язків, змісту норми права, яка визначає правовий статус особи (юридичної, фізичної), правовий статус може бути декількох видів: конституційно-правовий, цивільно-правовий, адміністративно-правовий, господарсько-правовий, фінансово-правовий (бюджетно-правовий) тощо.

Аналізуючи повноваження та компетенцію, організаційну структуру НБУ, можемо сказати, що даний орган є особливим, адже одночасно має декілька видів правового статусу, що пов'язано з його подвійною роллю в державі.

З даного приводу, на нашу думку, варто навести точки зору науковців, які досліджували поняття й особливості правового статусу НБУ. Так, наприклад, О.А. Лукашева, досліджуючи правовий статус НБУ, зазначає, що він поєднує два елементи: внутрішній (функціонально-регулятивний), який визначає особливості участі НБУ в управлінні, регулюванні відповідним об'єктом (грошовим обігом) відповідно до функцій банку в законодавчо встановлених формах, і зовнішній – як особливого центрального органу державного управління в системі органів держави й рівень його незалежності [5].

О.П. Орлюк з даного приводу зазначає, що «закріплення статусу центрального банку як особливого центрального органу державного управління передбачає виведення його з-під юрисдикції центрального органу виконавчої влади» [6, с. 63]. Однак слід сказати, що НБУ за часи його існування ніколи не було в підпорядкуванні будь-якого центрального органу виконавчої влади. Втім, НБУ перебуває у постійному взаємозв'язку з Кабінетом Міністрів, міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади. Дані відносини не можна назвати відносинами підпорядкування. В той же час зазначимо, що НБУ підзвітний лише Верховній Раді України та президенту України.

Розглядаючи правовий статус НБУ, А.О. Селіванов акцентує увагу на його комплексному характері, що притаманний статусу органів держави, а також відзначає, що він (правовий статус) складається з конституційної правосуб'єктності та галузевих статусів (адміністративно-правового й цивільно-правового) [7, с.64]. З даною точкою зору ми повністю погоджу-

емося, однак вважаємо, що розгалуженість правового статусу НБУ за галузевою ознакою є значно ширшою, адже правовий статус НБУ в тій чи іншій галузі визначається безпосередньо його роллю та участю в відповідних відносинах.

І.Б. Заверуха звертає увагу на необхідність включення центрального банку до структури органів держави як автономного органу влади [8, с. 59]. На противагу даній точці зору дозволимо собі зазначити наступне. Після отримання автономного статусу самостійного органу НБУ може втратити, по-перше, свою незалежність, а по-друге, виникає питання: яким чином тоді буде визначатися місце НБУ в банківській системі, якщо НБУ стане самостійним органом влади?

Таким чином, розкривши сутність теоретичних поглядів науковців щодо видів правового статусу НБУ, можемо зазначити, що при визначенні змісту відповідного статусу НБУ необхідно враховувати наступні особливості:

1) зважаючи на специфічну мету створення, завдання, функції, повноваження та компетенцію НБУ, варто визначати правовий статус НБУ як комбінований, тобто мається на увазі наявність у НБУ одразу декількох видів правового статусу;

2) при визначенні правового статусу НБУ потрібно брати до уваги різносторонність участі НБУ в різних сферах суспільних відносин;

3) потрібно враховувати подвійний статус НБУ: по-перше, як особливого органу державного управління; по-друге, як центрального банку країни, який займає центральне місце в банківській системі країни.

Розглянемо види правових статусів, які має НБУ в залежності від ролі в правовій системі, обсягу повноважень і компетенції в фінансово-економічній діяльності держави.

Відповідно до ст.4 Закону України «Про Національний банк України», НБУ є юридичною особою публічного права, що передбачає відповідно проходження процедури державної реєстрації, що впливає з визначення юридичної особи. Після реєстрації у встановленому законом порядку юридична особа наділяється цивільною правосдатністю й дієздатністю, може бути позивачем та відповідачем у суді, тобто в даному випадку можна говорити про наявність *цивільно-правового статусу НБУ*. При цьому, відповідно до ст. 42 Закону України «Про Національний банк України», НБУ є суб'єктом, який здійснює фінансові та інші види операцій, які необхідні для забезпечення виконання своїх функцій, при цьому має право встановлювати плату за надані ним відповідно до закону послуги (здійснені операції).

Отже, наявність цивільно-правового статусу НБУ визначає його як суб'єкта, який пройшов процедуру державної реєстрації й відповідно отримав статус юридичної особи публічного права та здійснює відповідні фінансові операції як безоплатно, так і за плату.

Наступним видом правового статусу, яким наділений НБУ, на нашу думку, є фінансово-правовий статус.

Розглядаючи поняття та елементи *фінансово-правового статусу* органу публічної адміністрації,

О.О. Семчик зазначає, що фінансово-правовий статус держави як суб'єкта фінансового права охоплює систему таких елементів: 1) завдання й функції органу в галузі бюджету; 2) правовий режим функціонування публічних фондів коштів, що знаходяться у власності держави; 3) здійснення нормотворчої діяльності задля забезпечення найбільш ефективної реалізації прав та обов'язків усіма суб'єктами фінансового права; 4) єдина фінансова політика органів державної влади; 5) компетенція, а відтак і визначення кола прав та обов'язків держави у сфері фінансової діяльності; 6) відповідальність держави перед людиною, громадянином, народом за невиконання покладених на неї функцій та обов'язків.

Запропонована автором конструкція фінансово-правового статусу є досить схожою з елементами адміністративно-правового статусу органу публічної адміністрації, однак відрізняється сферою діяльності, тобто предметом, об'єктом, управлінськими завданнями, функціями тощо. Як ключовий елемент сучасної банківської системи НБУ має спеціальну компетенцію в сфері фінансів та грошового обігу. Він виконує роль «провідника» офіційної грошово-кредитної політики та здійснює фінансову діяльність держави.

Приймаючи до уваги законодавчо визначений факт наявності в НБУ статусу особливого центрального органу державного управління, можна вести мову й про наявність в НБУ відповідно певного фінансово-правового статусу з наступних підстав: 1) джерелами формування статутного капіталу НБУ є частина його прибутку до розподілу, а при необхідності – Державний бюджет України; 2) у разі недостатності коштів загальних резервів перевищення витрат НБУ над його доходами компенсується за рахунок коштів Державного бюджету України наступного за звітним року; 3) після спрямування прибутку до розподілу на відповідно визначені законом цілі прибуток до розподілу підлягає перерахуванню до Державного бюджету України у повному обсязі; 4) НБУ не має права перераховувати до Державного бюджету України суму частини прибутку до розподілу більшу, ніж визначена у річній фінансовій звітності, що підтверджена зовнішнім аудитом та затверджена Радою НБУ; 5) Кабінет Міністрів України, місцеві державні адміністрації, виконавчі органи відповідних місцевих рад зобов'язані зберігати бюджетні кошти в НБУ, відкритому центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів; 6) з метою організації готівкового обігу в Україні НБУ надано такі державно-владні повноваження: виготовлення й зберігання банкнот і монет; створення їх резервних фондів; встановлення систем захисту, платіжних ознак грошових знаків; встановлення правил випуску в обіг, зберігання, перевезення, вилучення й інкасації готівки; визначення порядку ведення касових операцій. Банкноти й монети є безумовними зобов'язаннями НБУ й забезпечуються всіма його активами тощо.

Таким чином, фінансово-правовий статус НБУ проявляється у тому, що НБУ є суб'єктом бюджетних відносин, що виникають між ним та

суб'єктами публічної адміністрації з приводу розміщення бюджетних коштів, наповнення Державного бюджету, а також виконання функції, спрямованої на забезпечення грошово-валютної політики та стабілізації національної валюти.

Наступний вид правового статусу, яким наділений НБУ і якому ми б хотіли приділити більше уваги, є адміністративно-правовий статус НБУ.

Професор В. Б. Авер'янов зазначав, що адміністративно-правовий статус охоплює комплекс конкретно визначених суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплені за відповідним суб'єктом нормами адміністративного права. Тобто необхідними ознаками набуття особою адміністративно-правового статусу є: наявність у неї конкретних суб'єктивних прав і обов'язків, які реалізуються даною особою як в адміністративних правовідносинах, так і поза ними; нормативність, адже правовий статус визначається виключно нормами права, характеризує реальне становище суб'єкта в системі суспільних відносин та відповідні цьому становищу особливості [8, с. 194].

Таким чином, можна зробити висновок, що основним правовим інститутом, що характеризує адміністративно-правовий статус органів публічної влади є його компетенція, що включає до свого складу його мету, завдання, функції, повноваження (права й обов'язки), а також відповідальність.

Т. О. Коломоєць адміністративно-правовий статус органу влади визначає як сукупність суб'єктивних прав й об'єктивних обов'язків, закріплених нормами адміністративного права за певним органом [9, с. 64].

О. М. Федевич у дисертаційному дослідженні адміністративно-правовий статус органу виконавчої влади визначає як комплекс їх прав і обов'язків, що виявляється в адміністративній правосуб'єктності [10, с. 70–71].

Отже, узагальнюючи зазначені точки зору, можемо сказати, що сутність адміністративно-правового статусу особи вчені-адміністративісти розуміють як наявність та відповідно сукупність компетенцій (мети створення, цілей діяльності, завдань, функцій), повноважень (права й обов'язки в визначеній сфері діяльності) та юридичну відповідальність.

Визначаючи адміністративно-правовий статус НБУ, варто звернути увагу безпосередньо на його завдання, функції та повноваження в сфері публічного управління. Так, сентенційно *особливості адміністративно-правового статусу НБУ можна визначити наступним чином: 1) має право видавати обов'язкові для виконання правові приписи, які оформлюються у вигляді Постанов Правління НБУ та Рішень Ради НБУ, які підлягають реєстрації в Міністерстві юстиції України; 2) має свою розгалужену систему банківського нагляду, кожен з ланцюгів якого виконує певні законодавчо визначені обов'язки; 3) здійснює реєстраційну діяльність, зокрема, реєструє такий банк або відмовляє в реєстрації, надає позитивний висновок щодо доцільності створення державного банку тощо; 4) здійснює контрольно-наглядову діяльність за діяльністю комерційних банків (проводить різні види перевірок відповідно до чинного законодавства); 5) публічно-правове призначення НБУ реалізується*

через функції регулювання діяльності грошово-кредитної системи, ліцензування банківської діяльності, встановлення економічних нормативів, нормотворчості, контролю та нагляду за дотриманням банківського законодавства; 6) законодавча задекларованість прав та обов'язків.

Визначаючи особливості адміністративно-правового статусу НБУ, П.П. Білик зазначає, що «НБУ є органом управління, який здійснює державно-владні повноваження стосовно тієї системи, частиною якої він сам одночасно виступає» [11, с. 179]. Дійсно, відповідно до Конституції України, основною функцією НБУ є забезпечення стабільності грошової одиниці України. При виконанні своєї основної функції НБУ має виходити із пріоритетності досягнення та підтримки цінової стабільності в державі. НБУ в межах своїх повноважень сприяє фінансовій стабільності, в тому числі стабільності банківської системи. В той же час, НБУ здійснює функцію регулювання, контролю й нагляду по відношенню до всіх банків.

Однак в даному випадку говорити про адміністративно-правовий статус НБУ через обсяг повноважень, на нашу думку, є недостатнім, адже вагомими і, найголовніше, невід'ємними елементами також є функції, завдання, права НБУ тощо.

Таким чином, пропонуємо під *адміністративно-правовим статусом НБУ розуміти систему прав, обов'язків, які проявляються через систему повноважень і реалізуються в межах визначеної компетенції, що встановлена нормами національного та міжнародного законодавства й спрямована на виконання його завдань і функцій.*

Розкриваючи зміст поняття «адміністративно-правовий статус НБУ», не можливо не зупинитися на розкритті складових елементів даного досліджуваного статусу.

С. В. Ківалов зазначає, що структурними елементами адміністративно-правового статусу органу влади є функції, завдання та компетенція [12, с. 82–94].

В. Я. Малиновський вважає, що адміністративно-правовий статус органу влади складається із завдань, цілей, компетенції, відповідальності, а також порядку формування й процедури діяльності цих органів [13, с. 378].

На нашу думку, правильною є точка зору Д. М. Бахраха та В. Б. Аверянова, які стверджують, що адміністративно-правовий статус органу влади складається з трьох блоків: а) цільовий; б) структурно-організаційний; в) компетенційний. Отже, здійснивши аналіз поглядів науковців-адміністративістів щодо структурності та складу елементів адміністративно-правового статусу органу публічної адміністрації, вважаємо за можливе запропонувати таку структуру елементів адміністративно-правового статусу НБУ:

1) організаційні елементи статусу – мета створення, організаційна структура, принципи, завдання, напрямки діяльності, порядок створення, реорганізації й ліквідації, наявність структурних утворень;

2) змістовні елементи – права, обов'язки, адміністративна відповідальність, повноваження та компетенція.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Тихомирова Л. В. Юридическая энциклопедия / Л. В. Тихомирова, М. Ю. Тихомиров / под ред. М. Ю. Тихомирова. – М., 1997. – 526 с.
2. Социологический энциклопедический словарь / ред.-координатор Г. В. Осипов. – М.: НОРМА (Издательская группа «НОРМА ИНФРА»), 2000. – 488 с.
3. Административное право Украины: учеб. / под общ. ред. С. В. Кивалова. – Харьков: Одиссей, 2004. – 880 с.
4. Покровский И. А. Основные проблемы гражданского права / Покровский И. А. – М.: Статут, 1998. – 353 с.
5. Лукашев А.А. Правовое регулирование денежного обращения в Украине. Автореф. дис... канд. юрид. наук. – Х., 2002. – С. 154–155.
6. Орлюк О. П. Банківське право: навчальний посібник / О. П. Орлюк; Міністерство освіти і науки України. – К.: Юрінком Інтер, 2005. – 376 с.
7. Адміністративне право: Навч. посібник. Кол. авт.: Жуков А. М., Іоффе А. Ю., Кротюк В. Л., Пасічник В. В., Селіванов А. О. та ін. / За заг. ред. А. О. Селіванова – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2000. – 384 с.
8. Заверуха І.Б. Банківське право: Посібник для студентів. – Львів: Астролябія, 2002. – 222 с.
9. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник: у 2 т. / [ред. кол.: В. Б. Авер'янов (голова) та ін.]. – К.: Юрид. думка, 2004 р.– Т. 1: Загальна частина. – 2004. – 584 с.
10. Коломоєць Т. О. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник / Коломоєць Т. О. – К.: Юрінком Інтер, 2011. – 576 с.
11. Федевич О. М. Адміністративно-правовий статус Державного агентства України з управління зоною відчуження: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Федевич О. М. – К., 2012. – 226 с.
12. Білик П.П. Організаційно правові аспекти статусу Національного банку України / П.П. Білик // Право і суспільство. – Дніпро, 2014. – №1/2. – С.179–183.
13. Адміністративне право України: підруч. / за заг. ред. С. В. Кивалова. – О.: Юрид. л-ра, 2003. – 896 с.

УДК 351.74 (477)

**ПРОБЛЕМИ ФІНАНСУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ В УКРАЇНІ**

**PROBLEMS OF INFORMATION PROVISION FUNDING
OF PROSECUTORS' OFFICES IN UKRAINE**

Кашка В.В.,

*аспірант кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»*

У статті розглядаються питання теоретичного обґрунтування організаційно-правового забезпечення системності інформатизації в органах прокуратури на засадах комплексного застосування методології наук правової інформатики та інформаційного права. Окреслено проблеми, які існують сьогодні в сфері фінансування інформаційного забезпечення органів прокуратури України. Ці проблеми заважають нашій державі стати повноправним членом світового інформаційного суспільства.

Ключові слова: інформаційне забезпечення, органи прокуратури, інформатизація, фінансове забезпечення, інформаційне суспільство.

В статье рассматриваются вопросы теоретического обоснования организационно-правового обеспечения системности информатизации в органах прокуратуры на основе комплексного применения методологии наук правовой информатики и информационного права. Определены проблемы, которые существуют сегодня в сфере финансирования информационного обеспечения органов прокуратуры Украины. Эти проблемы мешают нашей стране стать полноправным членом мирового информационного общества.

Ключевые слова: информационное обеспечение, органы прокуратуры, информатизация, финансовое обеспечение, информационное общество.

The article is devoted to the theoretical problems of the organizational and legal support of information consistency in the prosecution on the basis of the methodology of legal informatics and information law comprehensive application. The problems of the finance information support of the Ukrainian prosecution are analyzed there. These problems hinder our country to become the full member of the global information society.

Key words: information security, prosecution, information, financial support, information society.

Питання розвитку й удосконалення ефективної системи інформаційного забезпечення правоохоронних органів України, зокрема органів прокуратури, протягом останнього десятиліття активно привертає

увагу науковців та практиків. Разом з тим зрозуміло, що функціонування системи такого інформаційного забезпечення неможливе без фінансової підтримки. У наукових дослідженнях проблематика фінансу-